

MICHAEL CONNELLY

ČERNÁ OZVĚNA

PRVNÍ
PŘÍPAD
HARRYHO
BOSCHE

MICHAEL CONNELLY

ČERNÁ OZVĚNA

2019

THE BLACK ECHO

Copyright © 1992 by Michael Connelly

All Rights Reserved

Translation © 2019 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BLACK ECHO

vydaného nakladatelstvím St. Martin's Paperbacks, New York 1993,

přeložil Jiří Kobělka

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redakce: Martin Pilař

Korektura: Jiří Popiolek a Iveta Muchová

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková

Vydání třetí

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2019

ISBN: 978-80-7498-321-4

Pro W. Michaela Connellyho
a Mary McEvoyovou-Connellyovou

PODĚKOVÁNÍ

Za pomoc a podporu bych chtěl poděkovat následujícím lidem:

Mnohokrát děkuji svému agentovi Philipu Spitzerovi a redaktorce Patricii Mulcahyové za všechnu tvrdou práci, nadšení a víru v tuto knihu.

Zároveň děkuji mnoha policistům, kteří mi během let dali nahlédnout do tajů své práce i do svých životů. Rád bych také vyjádřil vděčnost Tomu Mangoldovi a Johnovi Pennycateovi, jejichž kniha *The Tunnels of Cu Chi* vypráví skutečný příběh „tunelových kryš“ z vietnamské války.

A na závěr bych chtěl poděkovat své rodině a přátelům za povzbuzování a bezvýhradnou podporu. Ze všeho nejvíc jsem ovšem vděčný své manželce Lindě, jejíž víra a inspirace nikdy nezeslábly.

DÍL 1

Neděle 20. května

Chlapec ve tmě neviděl, ale ani to nebylo potřeba. Zkušenosti i dlouhá praxe mu napovídaly, že je to v pohodě. Dílo mu šlo krásně od ruky. Plynulé tahy, pohyb celou paží a jemné kroucení zápěstím. Aby kuličky pořád rejdivy uvnitř. Aby nikde nic neteklo. Paráda.

Slyšel syčení unikajícího vzduchu a cítil, jak se kuličky převálují. Tyhle vjemy ho uklidňovaly. Vůně spreje mu připomněla ponožku v kapse a napadlo ho, že se zfetuje. Možná pak. Teď nechtěl přestávat, dokud z jedné vody načisto nedodělá tenhle tag.

Jenže pak se přece jen zastavil – to když syčení spreje přehlušil zvuk motoru. Chlapec se rozhlédl po okolí, ale nikde neviděl žádné světlo s výjimkou stříbřitě bílého odrazu měsíce na hladině vodní nádrže a matného svitu žárovky nade dveřmi strojovny v polovině přehradní hráze.

Zvuk ovšem nelhal. Opravdu se sem blížilo motorové vozidlo. Chlapec měl dojem, že je to nákladák. A po chvíli se mu zdálo, že slyší chroupání pneumatik na šterkové přístupové cestě vedoucí podél přehrady. Auto se blížilo. Jsou skoro tři hodiny ráno, a přesto sem někdo jede. Proč? Chlapec se postavil a odhodil plechovku s aerosolem přes plot k vodě. Slyšel, jak dopadla do porostu těsně před zamýšleným cílem. Vytáhl z kapsy

ponožku a rozhodl se pro jeden rychlý šňup, aby si dodal kuráž. Zabořil nos do ponožky a zhluboka se nadechl výparů. Zhoupł se na patách a bezděky zatřepetal víčky. I ponožku pak odhodil přes plot.

Postavil motorku a odtlačil ji přes vozovku k úpatí svahu, kde rostly vysoká tráva, pýr a borovice. Připadalo mu, že je to dobrý úkryt, odkud hezky uvidí, co sem jede. Zvuk motoru byl teď hlasitější. Chlapec si byl jistý, že auto tady bude za pár vteřin, jenže pořád neviděl světlo reflektorů. Vyvádělo ho to z míry, ale na útěk už bylo pozdě. Položil tedy motorku do vysoké hnědé trávy a rukou zastavil otáčející se přední kolo. A pak už se přitiskl k zemi a čekal, co a kdo přijde.

Harry Bosch slyšel, jak nahoře ve tmě krouží helikoptéra. Proč nepřistane? Proč nepřinese pomoc? Prodíral se tmavým zakouřeným tunelem a rychle mu docházely baterky. Světlo svítilny s každým uraženým metrem znatelně sláblo. Potřeboval pomoc. Potřeboval zrychlit. Potřeboval se dostat na konec tunelu dřív, než světlo zhasne úplně a on zůstane sám v černočerné tmě. Nad sebou slyšel další průlet vrtulníku. Proč nepřistane? Kde je pomoc, kterou tak potřebuje? Když svištění vrtule opět zesláblo, ucítil, jak se v něm probouzí hrůza. Zmobilizoval síly a zkusil se plížit po rozbitých a zkrvavených kolenou o něco rychleji. V jedné ruce držel skomírající svítilnu a druhou šmátral na zemi před sebou, aby neztratil rovnováhu. Neohlížel se, protože věděl, že nepřítel je v černé mlze za ním. Prozatím ho nebylo vidět, ale určitě tam je. A rychle se blíží.

Když v kuchyni zazvonil telefon, Bosch se okamžitě probudil. Odpočítal tři zazvonění, přičemž si v duchu kladl otázku, jestli mu na začátku jedno nebo dvě neunikla a jestli náhodou nenechal zapnutý záznamník.

Nenechal. Hovor se nespojil a vyzvánění ustalo až po smluvených osmi zazvoněních. Bosch roztržitě přemýšlel, odkud se

ČERNÁ OZVĚNA

tahle tradice vzala. Proč ne šest zazvonění? Proč ne deset? Prošel si oči a rozhlédl se. Už zase usnul v křesle v obýváku, v měkém polohovacím křesílku, které představovalo hlavní položku skrovného vybavení domu. Říkal mu „pohotovostní křesílko“, ačkoliv věděl, že je to protimluv, protože v něm spal často, a to i ve chvílích, kdy neměl pohotovost.

Mezerou mezi závěsy prosakovalo ranní světlo a vrhalo světly proužek na borovou podlahu. Bosch se díval, jak ve světle u prosklených posuvných dveří líně poletují vzduchem prachové částičky. Lampa na stole vedle něj svítila a i televize na zdi stále hrála, byť s velmi ztlumeným zvukem – právě dávali nějaký časné nedělní pořad o Ježíšovi. Na stole vedle křesílka leželi jeho společníci v nespavosti: hrací karty, časopisy a brožované mysteriózní romány, vesměs jen lehce ohmatané a pak odložené. Nechyběla ani zmačkaná krabička od cigaret a tři prázdné lahve od piva různých značek, které mu zbyly jako poslední pozůstatek z velkých pultuctových balení. Bosch byl zcela oblečený, včetně zmačkané kravaty, kterou mu na košili držela stříbrná spona s číslicí 187 – kalifornský paragraf pro vraždu.

Sjel si rukou k opasku a pak dozadu pod ledvinu. Čekal. Když elektronický pager po chvíli skutečně začal pípat, okamžitě ten otravný zvuk umlčel. Sundal si pager z opasku a podíval se na číslo. Žádné překvapení. Odlepil se z křesla a protáhl se tak důkladně, až mu zakřúpalo vřadu na krku a v zádech. Odešel do kuchyně, kde měl na lince telefon. Než zvedl sluchátko, vytáhl z kapsy saka notes a zapsal si do něj poznámku: „Neděle 8:53.“ Vytočil číslo a po dvou zazvoněních se ve sluchátku ozvalo: „Losangeleský policejní sbor, hollywoodská divize, u telefonu policista Pelch. Jak vám mohu pomoci?“

„Než to ze sebe všechno vysoukáš, klidně by mohl někdo umřít,“ řekl Bosch. „Dej mi seržanta, co má dneska službu.“

Našel v kuchyňské skřínce novou krabičku cigaret a dal si dnešního prvního práska. Opláchl sklenici od prachu, nalil si

do ní vodu z kohoutku a vyklepal dva aspiriny z plastové tuby, kterou rovněž našel ve skřínce. Když polykal druhou tabletu, ozval se mu konečně v telefonu seržant. Jmenoval se Crowley.

„Copak, zastih jsem tě zrovna v kostele nebo co? Volal jsem ti domů, ale nikdo to nebral.“

„Co pro mě máš, Crowley?“

„Hele, vím, že jsme ti v noci volali na ty transky. Ale máte s partákem hotovost celej víkend. Takže pojedete i na tu mrtvolu nahoře u Lake Hollywood. Leží tam v potrubí. Na příjezdové cestě k Mulhollandově přehradě. Znáš to tam?“

„Vím, kde to je. Co dál?“

„Hlídka už vyrazila. Patolog i vědecká vyšetřovačka už dostali hlášku. Moji lidi zatím nevědí, o co jde, akorát že je tam mrtvák. Leží nasoukaněj zhruba deset metrů do trubky. Kluci tam za ním nechtěli lézt, aby nezmršili případný stopy. Volal jsem na pager i tvému partákovi, ale zatím se neozval. Telefon mi taky nebere. Tak mě napadlo, že jste možná někde spolu nebo tak. Ale to asi není tvůj styl. A jeho taky ne.“

„Nějak se s ním spojím. Jestli tam nelezli, jak vědí, že je to mrtvola, a ne někdo, kdo tam jen vyspává po opici?“

„Oni tam teda zkusili vlézt, ale jenom na začátek. Pak si vzali klacek nebo něco a zkoušeli do něj šťouchat. Byl tuhej jako kolík o svatební noci.“

„Takže oni nechtěli zmršit místo činu, ale pak klidně šťouchali do mrtvolý klackem. No to je úžasné. To už fakt berem každého, kdo se nedostane na školu?“

„Hele, Boschi, když nám přijde hlášení, tak ho musíme prověřit, jasný? Nebo snad chceš, abysme všechny hlášení o nálezů těla rovnou přeposílali k vám na vraždy? Do tejdne byste se zcvokli.“

Bosch zamáčkl cigaretu v nerezovém dřezu a zadíval se z kuchyňského okna. Pod kopcem zahlédl jednu z historických tramvají, jak projíždí mezi obrovskými béžovými budovami na-

ČERNÁ OZVĚNA

hrávacích studií v Universal City. Jedna z budov se táhla přes celý blok a na jedné straně měla namalovanou blankytně modrou oblohu s nadýchanými bílými mráčky; používala se jako filmový exteriér v případech, kdy skutečný exteriér Los Angeles zhnědl jako shnilý banán.

„Odkud přišlo to hlášení?“ zeptal se.

„Anonymní telefonát na devět set jedenáctku. Něco málo po čtvrtý. Podle dispečera ten člověk volal z automatu na bulváru. Zřejmě se tam ochomejtal a objevil v trubce todlencto. Představit se nechtěl. Prostě řek, že v rouře leží mrtvola, a šmytec. Na komunikačním budou mít komplet záznam.“

Bosch cítil, jak v něm sílí vztek. Vytáhl ze skříňky tubu s aspirinem a strčil si ji do kapsy. Během přemýšlení o telefonátu ve čtyři hodiny ráno si otevřel ledničku, sklonil se a zadíval se do ní. Neviděl nic, co by ho zaujalo. Podíval se na hodinky.

„Crowley, když vám volali ve čtyři ráno, tak proč se mi ozýváte až teď, skoro po pěti hodinách?“

„Hele, Boschi, měli jsme akorát ten anonym, nic víc. A dispečer navíc říkal, že to volal nějaký výrostek. Nechtěl jsem k tý trubce posílat v noci kluky jenom na základě takhle chatrnejch informací. Moh to bejt kanadskej žertík. Mohla to bejt léčka. Mohlo to bejt cokoliv, prokristapána. Prostě jsem počkal, až se rozední a až tady nebude takovej frmol, a kluky jsem tam poslal až na konci služby. A když už jsme u toho, tak já mám taky padla. Už jsem jen čekal, až se mi ozvou oni a potom ty. Ještě něco?“

Bosch měl sto chutí zeptat se, jestli Crowleyho napadlo, že uvnitř trubky bude ve čtyři ráno úplně stejná tma jako v osm, ale nechal to plavat. Věděl, že by to stejně nikam nevedlo.

„Ještě něco?“ zopakoval Crowley otázku.

Bosche nic nenapadalo, a tak Crowley zaplnil ticho sám.

„Nejspíš to bude fetka, co si naložila moc velkou nůši, Harry. Na sto osmdesát sedmičku to moc nevypadá. Tohle tu máme pořád. Vzpomínáš, jak jsme loni z úplně stejný trubky vytáhli...

Jo, aha, tos vlastně ještě v Hollywoodu nedělal... No, prostě se do tý samý trubky nakvartýroval nějaký chlap – bezdáci tam přespávají pořád –, šlehnul si zlatou dávku a natáh brka. Po ptáčkách. Jenže tehdy jsme ho tak rychle nenašli, a protože se do tý trubky dva dny opíralo slunko, tak se tam normálně uvařil. Upek se tam jak krocan. Akorát to tolik nevonělo.“

Crowley se zasmál vlastnímu vtipu. Bosch ne. Seržant pokračoval.

„A když jsme ho nakonec vytáhli, měl ještě v ruce zabodnutou jehlu. A tohle bude nejspíš to samý. Práce na hovno, nic do statistik. Jestli vyrazíte hned, v poledne seš doma, trochu si schrupneš a možná ještě chytíš odpolední zápas Dodgers. A příští tejden se v tý rouře objeví zas někdo jinej. To už hotovost mít nebudeš, a navíc je tam třídenní volno. Příští tejden je státní svátek. Takže buď tak hodnej a zajed' to omrknout.“

Bosch se na chvíli zamyslel. Už už se chystal zavěsit, ale pak řekl: „Crowley, jak jsi to myslel, když jsi říkal, že tu předchozí mrtvolu jste nenašli tak rychle? Proč si myslíš, že tuhle jsme rychle našli?“

„Kluci, co tam byli, říkali, že ten mrtvák vůbec nebyl cejtit, akorát trochu chcankama. Takže musí bejt čerstvej.“

„Vyříd' svým lidem, že jsem za patnáct minut tam. A ať už se mi hlavně nesorou do místa činu.“

„Hele, oni...“

Bosch věděl, že Crowley bude své lidi hájit, a tak raději zavěsil, aby to nemusel poslouchat. Zapálil si další cigaretu a zamířil ke dveřím, aby si ze zápraží sebral ranní *Timesy*. Rozprostřel neuvěřitelně tlusté nedělní vydání na kuchyňskou linku a přemýšlel, kolik na tohle muselo padnout stromů. Našel přílohu „Nemovitosť“ a listoval jí tak dlouho, až uviděl velký inzerát na realitní kancelář Valley Pride Properties. Chvilí přejížděl prstem po seznamu prodávaných domů, až našel jeden, u kterého byl kontakt označený slovy VOLEJTE JERRYHO. Vytočil uvedené telefonní číslo.

ČERNÁ OZVĚNA

„Valley Pride Properties, přejete si?“

„Jerryho Edgara, prosím.“

Uplynulo pár vteřin a Bosch uslyšel na lince několik cvaknutí, než se mu konečně ozval jeho parťák.

„Tady je Jerry, jak vám můžu pomoci?“

„Jede, přišlo další hlášení. Nahoře u přehrady. A zase u sebe nemáš pager.“

„Sakra,“ ulevil si Edgar a následovalo ticho. Bosch mu téměř četl myšlenky: A já mám jako naschvál dneska tři prohlídky. Ticho nekončilo a Boschovi se před očima vybavil obraz jeho parťáka v obleku za devět stovek a s výrazem zkrachovalce. „O co kráčí?“

Bosch mu řekl, co ví.

„Jestli chceš, abych tam vyrazil sólo, tak to klidně udělám,“ dodal. „Kdyby byly nějaké potíže s devadesát osmičkou, dokážu tě přikrýt. Řeknu, že děláš na těch transkách a já jsem si vzal mrtvolu v rouře.“

„Jasně, vím, že bys to pro mě udělal, ale to je v pohodě, zajedu tam taky. Akorát nejdřív musím sehnat někoho, kdo to dneska vezme za mě.“

Dali si sraz přímo u mrtvoly a Bosch zavěsil. Zapnul telefonní záznamník, vytáhl z kuchyňské skříňky dvě krabičky cigaret a strčil si je do sportovní bundy. Pak otevřel druhou skříňku a vytáhl nylonové pouzdro obsahující jeho služební zbraň, poloautomatic Smith & Wesson ráže devět milimetrů v nerezové oceli se saténovou úpravou povrchu, naládovaný osmi kulkami XTP. Vzpomněl si na inzerát, který před časem zahlédl v jednom policejním žurnálu. Zkratka XTP znamenala „extrémní smrtící výkon“. Kulka se prý při nárazu zvětší na jedenapůlnásobek šířky, pronikne v těle do smrtelné hloubky a zanechá ve tkáni maximální střelný kanál. Bosch věděl, že reklamní textař má pravdu. Před rokem takhle zastřelil chlapa jedinou ranou ze šesti metrů. Projektil mu pronikl do těla pod pravým

podpažím a vyletěl pod levou bradavkou, přičemž cestou stačil rozmašírovat srdce i plíce. Extrémní smrtící výkon. Maximální střelný kanál. Bosch si pouzdro přicvakl na opasek na pravou stranu, aby mohl zbraň snadno vytáhnout levou rukou.

Zamířil do koupelny a vyčistil si zuby kartáčkem bez pasty: staré balení mu došlo a nové zapomněl koupit. Pročísl si vlasy mokrým hřebenem a dlouze se zadíval na své zarudlé čtyřicetileté oči. Zkoumavě si prohlédl šediny, které mu sveřepě lemovaly hnědou kudrnatou hřívu. Dokonce i knír už začínal mít žíhaný stříbrem, a když se holil, v umyvadle přibývalo světlých štětín. Přejel si rukou přes bradu a rozhodl se, že dnes se holit nebude. Ani kravatu si nakonec nevyměnil. Věděl, že jeho klientovi to vadit nebude.

Našel si místo bez holubího trusu a opřel se lokty o zábradlí, které se táhlo po celé hrázi Mulhollandovy přehrady. Z cigarety v puse se díval do průrvy mezi okolními svahy, za kterou se rýsovalo město. Obloha byla šedá jako střelný prach a na Hollywoodu ležela hustá vrstva smogu. Pár vzdálených mrakodrapů v centru sice dokázalo tuhle dusivou deku protrhnout, ale zbytek města ležel beznadějně pod ní. Hollywood vypadal jako město duchů.

Teplý vánek s sebou nesl lehký chemický zápach a Bosch ho po chvíli dokázal identifikovat. Malathion. Cestou sem v rádiu hlásili, že vrtulníky s postřikem proti ovocným muškám létaly celou noc a ošetřovaly oblast od severního Hollywoodu až po Cahuenga Pass. Bosch si vzpomněl na svůj sen a pochopil, proč vrtulník stále nechtěl přistát.

Za sebou měl modrozelenou hladinu přehrady, čtvrt miliardy litrů pitné vody zadržované úctyhodnou starou hrází v kaňonu mezi dvěma svahy Hollywood Hills. Linii břehu po celé délce lemoval dvoumetrový pás suchého jílů, který všem připomínal, že Los Angeles už čtvrtý rok bojuje se suchem. O kousek

ČERNÁ OZVĚNA

výš byla vodní nádrž kompletně obehnaná třímetrovým drátěným plotem. Když si Bosch kdysi prohlížel tuto bariéru poprvé, kladl si otázku, jestli má chránit lidi na jedné straně plotu, nebo spíš vodu na druhé.

Na zmačkaném obleku měl nasazenou modrou pracovní kombinézu a oběma vrstvami oblečení mu v podpaží a na zádech prosakoval pot. Vlasy měl vlhké a knír zplihlý. V tom potrubí už byl. Cítil, jak mu jemné a teplé šimrání větru od Santa Any vysušuje na zátylku krůpěje potu. Letos začalo foukat brzy.

Harry nebyl nijak urostlý. Do metru osmdesát mu pár čísel chybělo a měl štíhlou postavu. Když o něm psali v novinách, označovali ho za šlachovitého. Jeho svaly připomínaly tenké nylonové provazce, které však ukrývaly nečekanou sílu. Na levé straně hlavy měl o něco víc šedin než na pravé. Hnědočerné oči málokdy prozrazovaly, co cítí nebo co se chystá udělat.

Roura byla umístěná nad zemí a vedla necelých padesát metrů podél přístupové cesty k vodní nádrži. Byla skrz naskrz rezavá, prázdná a nepoužívaná s výjimkou lidí, kteří využívali její vnitřek jako přístřeší nebo její povrch jako malířské plátno pro spreje. Bosch netušil, jakou trubka plní funkci, dokud mu to sám od sebe nevysvětlil hrázný. Prý slouží jako bariéra proti sesuvům. Při silných deštích se prý z okolních kopců uvolňuje bahno a stéká ze svahu do nádrže. Trubka metrového průměru, která tady zůstala po nějakém neznámém stavebním projektu nebo nesmyslné městské zakázce, přitom vedla v předpokládané sesuvové oblasti, a představovala tak první a vlastně i jedinou ochranu proti nánosům bahna. Na místě ji držela tlustá betonářská výztuž zakotvená dole do betonových patek.

Bosch si před vstupem do roury oblékl kombinézu. Na zádech měla bílá písmena LAPD. Když ji Bosch vytáhl z auta a nasoukal se do ní, uvědomil si, že kombinéza je dost možná čistší než oblek, který má uchránit před zašpiněním. Přesto si ji nechal

na sobě, protože ji nosil vždycky. Jako detektiv byl metodický, konzervativní a pověřivý.

Když se s baterkou v ruce nasoukal do ošklivě páchnoucího válce vyvolávajícího klaustrofobii, cítil, jak se mu stahuje hrdlo a zrychluje tep. V žaludku pocítil důvěrně známou prázdnotu. Strach. Když však rozsvítil baterku, zmizel s temnotou i pocit nejistoty a on se mohl dát do práce.

Teď už stál opět na hrázi, kouřil a přemýšlel o všem možném. Službu konající seržant Crowley měl pravdu: muž v potrubí byl jednoznačně mrtvý. Ve všem ostatním se ovšem pletl. Tohle nebude jednoduchý případ a Harry se nevrátí domů včas, aby si stihl schrupnout před odpoledním zápasem Dodgers na KABC. Tady se stalo něco hodně špatného. Harry urazil sotva tři metry, a bylo mu to jasné.

Uvnitř roury nebyly vidět žádné stopy, přesněji řečeno žádné stopy, které by se daly použít. Na dně ulpívala vrstva prachu a zaschlého oranžového bláta, na níž se válely papírové pytlíky, prázdné lahve od vína, vatové tampony, použité jehly a provizorní lůžka ze zmačkaných novin – obvyklé stopy bezdomovců a narkomanů. Bosch se pomalu soukal k tělu a prohlížel si tohle všechno ve světle baterky. Zatím nenašel žádnou zřetelnou stopu po mrtvém muži, který ležel v trubce hlavou napřed. To nebylo dobré. Kdyby sem vlezl z vlastní vůle, dalo by se to podle něčeho poznat. Kdyby ho sem zavlekli, byla by stopa ještě zřetelnější. V rouře však nezůstalo vůbec nic a tento rozpor představoval jen první z řady věcí, které Bosche trápily.

Když se dosoukal až k tělu, zjistil, že mrtvý muž má tričko – černé potištěné triko s límečkem – přetažené přes hlavu tak, že má ruce zamotané uvnitř. Bosch už viděl dost mrtvol na to, aby věděl, že v posledních okamžicích lidského života přestávají platit fyzikální zákony a nic není nemožné. Jednou vyšetřoval sebevraždu, při níž se muž střelil do hlavy a pak si před smrtí převlékl kalhoty, protože zřejmě nechtěl, aby ho našli s kal-

ČERNÁ OZVĚNA

hotami plnými tělesných výměšků. Poloha paží mrtvého muže v trubce se však Boschovi zdála až příliš nepřírozená. Připadalo mu, že tělo zavlékł do trubky někdo, kdo táhl mrtvolu za límec.

Ponechal tělo v původní poloze a nesnažil se přetahovat tričko zpátky. Pouze si všiml, že mrtvý muž je běloch. Při zběžném pohledu nespatrił žádný náznak smrtelného zranění. Když si dostatečně prohlédl tělo, opatrně ho přelezl, přičemž se dostal obličejem sotva patnáct centimetrů od mrtvoly, a pokračoval ve zhruba čtyřicetimetrovém lezení potrubím. Nenašel však žádné stopy ani nic, co by mělo jakoukoliv důkazní hodnotu. Po dvaceti minutách opět vylezl na sluníčko a poslal do potrubí ohledávače jménem Donovan, který měl zakreslit polohu jednotlivých předmětů v trubce a pořídít videozáznam ležící mrtvoly. V technické obličejí bylo patrné překvapení, že musí lézt do roury za mrtvolou, kterou už označil za oběť předávkování. Zřejmě má lístky na Dodgers, pomyslel si Bosch.

Přenechal potrubí Donovanovi, zapálil si cigaretu a odešel k zábradlí u hráze, aby viděl na znečištěné město a mohl se nad tím vším zamyslet.

Zdola k němu doléhal dopravní šum z Hollywood Freeway. Z téhle dálky zněl skoro jemně. Jako klidný oceán. Na samém dně kaňonové rozsedliny viděl modrá oka bazénů a střechy z oranžových tašek.

Kolem něj proběhla po hrázi žena v bílém topu a limetkově zelených běžeckých šortkách. U pasu měla přicvaknuté malé rádio, z něhož vedl do sluchátek tenký žlutý kabel. Zdálo se, že žena je ponořená ve vlastním světě a vůbec si neuvědomuje, že se před ní rojí hlouček policistů. Vzpaatovala se až ve chvíli, kdy doběhla ke žluté policejní pásce na konci hráze, která jí v angličtině a španělštině oznamovala, že dál už nesmí. Žena chvíli běžela na místě a celá zpocená pozorovala policisty, kteří na oplátku pozorovali ji. Nakonec se otočila a zamířila kolem Bosche zpátky. Harry jí sledoval pohledem a neuniklo mu, že

když žena mījela strojovnu uprostřed hráze, změnila na chvíli směr, jako by se něčemu vyhýbala. Došel ke strojovně a našel na zemi skleněný střep. Zvedl hlavu a viděl, že nade dveřmi strojovny je v objímce rozbitá žárovka. Zapsal si do paměti, že se má zeptat hrázného, jestli tu žárovku někdo v poslední době měnil.

Když se vrátil na původní místo, upoutal jeho pozornost jakýsi pohyb ve svahu. Zadíval se dolů a zahlédl kojota, jak očichává místo pod stromy před hrází, kde byla půda pokrytá borovým jehličím a odpadky. Zvíře bylo malé, vychrtlé a vypelichané tak, že mu na některých místech úplně chyběla srst. V chráněných zónách kolem města zůstalo už jen pár jedinců, kteří fungovali jako mrchožrouti mezi odpadky lidských mrchožroutů.

„Už ho vytahují,“ ozval se za ním hlas.

Bosch se otočil a uviděl jednoho z uniformovaných policistů přidělených k místu činu. Kývl na něj a sešel za ním z hráze přes žlutou pásku zpátky k potrubí.

Z ústí trubky pomalované graffiti se ozývala nesourodá směsice vzdechů a těžkého hekání. Po chvíli se vynořil muž bez košile, jehož svalnatá záda byla celá odřená a špinavá. Couval rourou a tahal za sebou tlustý černý igelit, na kterém leželo tělo. Mrtvý muž byl stále obrácený obličejem vzhůru a ruce měl pořád zamotané do černého trička. Bosch se rozhlédl po Donovanovi a po chvíli ho zahlédl u modré dodávky ohledávacího týmu, kam právě ukládal videokameru. Harry k němu zamířil.

„Ještě tě tam budu potřebovat. Musíš odebrat veškerý švinčík, který tam leží: noviny, plechovky, pytle, těch pár jehel, které jsem tam viděl, tampony, lahve, to všechno jsou potenciální důkazy.“

„No jasně,“ řekl Donovan. Udělal krátkou odmlku a dodal: „Nechci ti do toho mluvit, Harry, ale fakt si myslíš, že je to tak důležitý? Že tahle mrtvola stojí za tolik námahy?“